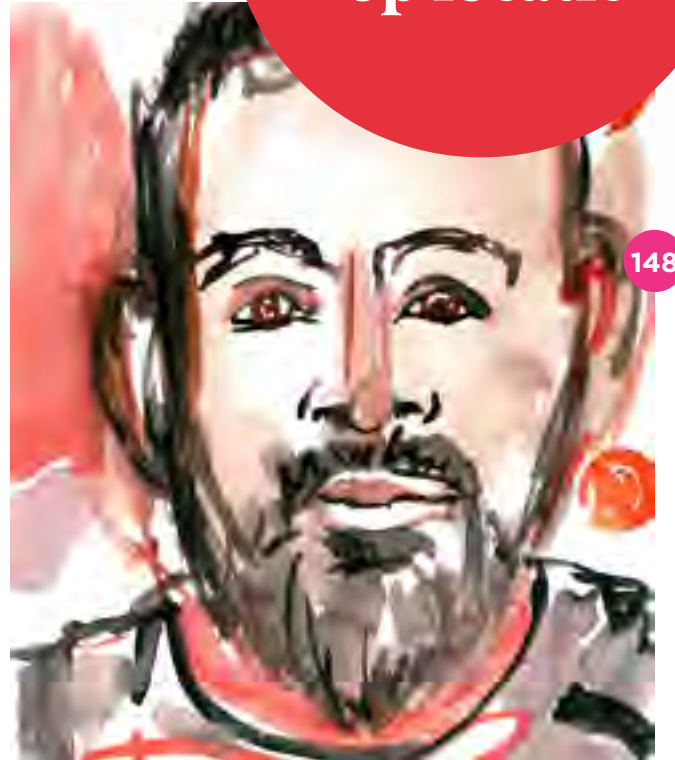

KOP & PUI

STRAATEXPO

Bijlage met
alle portretten
op locatie

Kunstenaar zet straat op z'n kop!

Is de Jan Evertsenstraat zo bijzonder? Of is het een winkelstraat zoals alle andere? Door het project Kop & Pui hebben alle ondernemers een gezicht gekregen. Dat is wel heel bijzonder.

Brillen, sleutels, noodles, kleding, thee, kebab, maar ook pizza, balkonplanten of nootjes. Je kunt het zo gek niet bedenken of je vindt het in de Jan Eef. Een bijzondere straat? Mwuh. Ja, we waren destijds in de jaren twintig de eerste overdekte winkelstraat van Nederland. En de architectuur is Amsterdamse School. Dat zie je ook niet overal. De straat kent een enorme diversiteit en dynamiek. Is dat dan zo bijzonder? Specialer dan andere winkelstraten in Amsterdam en Nederland?

Het verhaal achter de ondernemer

De zoektocht van Baukje Duin naar bijzondere verhalen uit de straat, startte in 2018. Zij maakte haar project vanaf het allereerste moment hyperpersoonlijk. Baukje ging op zoek naar het verhaal achter de ondernemer in de straat. Ze zocht naar

wie er achter de pui schuilging en ging het gesprek aan met de ondernemer die zo allesbepalend is voor het succes van een winkel of onderneming. Al schilderend kroop ze in de kop van de ondernemer en verliet na afloop de winkel met een kleurrijke aquarel en een verhaal.

Elkaar opzoeken

De Jan Evertsenstraat en omgeving telt zo'n driehonderd winkels en ondernemingen. Ongeveer 170 winkels hebben zich aangesloten bij ons collectief, de BIZ (Bedrijven Investerings Zone) Jan Evertsenstraat e.o. Als ondernemers werken we dagelijks in en aan onze winkels en ondernemingen. En we zoeken elkaar op als ondernemers. Om elkaar verder te helpen, de straat aantrekkelijk te houden en samen te werken op momenten dat er zich veranderingen en kansen voordoen. Zoals met de feestverlichting, veranderende wet- en regelgeving, veiligheid en gemeentelijke zaken zoals de dienstregelingen van het GVB of straatwerkzaamheden. Inderdaad, zo bijzonder is dat allemaal niet.

Muze van Baukje

Daarom zijn we zo enthousiast over het Kop & Pui project. Het maakt dat we ons allemaal bijzonder voelen, als ondernemer. Of we nu als horecamaan een pilsje tappen in het buurtcafé of een kattenmandje verkopen in een van de hippe winkels van de Jan Eef. En of we nou schoenen verzolen of het lekkerste broodje kebab serveren. We vonden het als ondernemers uit de Jan Evertsenstraat een grote eer om de muze te zijn van Baukje. Onze puien zijn natuurlijk fysiek al met elkaar verbonden. Een project als Kop & Pui verbindt ons als ondernemers nog méér, met onze unieke verhalen in een doodgewone straat in West. En dat is best bijzonder.

Hartelijke groet,

Alle ondernemers uit de Jan Evertsenstraat e.o.

Ps. Laat ons even weten wat je vindt van onze kop in de pui of in deze krant. Niet door te mailen of te appen. Loop even binnen in de winkel!

Met het project **Kop & Pui** heeft Baukje Duin **157 ondernemers** in de **Jan Evertsenstraat e.o.** geschilderd. Deze portretten worden geëxposeerd in de puien van de winkels **van 6 tot 10 november 2019**. Baukje vertelt over haar bijzondere project.

Kop & Pui gaat over kijken en gezien worden

Wat is het project Kop & Pui?

Ik kreeg het idee om alle ondernemers in de Jan Evertsenstraat e.o. te schilderen en hun kop in de pui te hangen. Hier kwam veel bij kijken: contact maken met de ondernemers, vertrouwen winnen, het schilderen op locatie, het exposeren en het contact onderhouden met bewoners en de gemeente. Kop & Pui is ontstaan vanuit de behoefte om mijn kunst te verbinden met mensen én het ambacht van schilderen te vertonen in mijn directe omgeving. In dit project is het moment van contact tussen mensen even belangrijk als het idee of het concept van het kunstwerk. Daar komt ook de naam vandaan: de koppen van de ondernemers die in de pui hangen, op straat te zien voor passanten en bewoners. Als mensen mij zien schilderen in een publieke ruimte, dan wekt dat altijd nieuwsgierigheid op en leidt vaak tot een gesprek. Dat vind ik belangrijk aan

dit project: het brengt een dialoog over kunst op gang. *Alle gezichten hebben een eigen verhaal.*

Wat wilde je ermee bereiken?

Voor mij draaide dit project om verbinding met de ondernemer, de mens achter de pui. Door een portret te maken ontstaat er een moment van echte aandacht tussen twee mensen die elkaar niet kennen. Als de beelden worden geëxposeerd in de straat (tussen 6-10 november) vormen ze als het ware een lint van verbinding. Mijn doel is dat er begrip komt voor de ander. Begrip voor de winkel, voor de straat en de buurt. Ook wilde ik graag mensen in aanraking brengen met het ambacht tekenen of schilderen. Van alle ondernemers die ik geschilderd heb, was de overgrote meerderheid nog nooit eerder geschilderd. Dit vind ik tekenend. Kunst verdwijnt steeds meer uit ons dagelijks leven en kom je bijna

alleen nog maar tegen in museum en galerie. *Kunst moet meer zichtbaar worden in het dagelijks leven.*

Hoe verliep het schilderen van de ondernemers?

Ik begon in april 2018 met het project. Op 10 oktober 2019 schilderde ik de laatste van in totaal 157 portretten. Het was niet altijd makkelijk. Soms moest ik wel vijf of zes keer langs gaan voor er een afspraak was. Maar daarna zat ik weer in een goede flow en wilde de een na de ander meedoen. Maar dat het af en toe moeizaam ging, heeft het alleen maar waardevoller gemaakt voor me. Ik nodigde de ondernemers uit een half uur voor me te zitten in hun winkel of werkruimte. De gebruikte techniek was aquarel op A3 papier. Bij aquarel kan je moeilijk ingrijpen; het moet in één keer staan. Er is weinig ruimte voor correctie, wat me dwong om het toeval toe te laten in de ontmoetingen. Iedere

keer verliep anders. Ik had meestal niet veel tijd: mensen waren aan het werk. Het was daarom van belang dat ik me kon concentreren maar ook open stond voor wat de ander wilde en zei. Dat was iedere keer weer een uitdaging en ik moest improviseren. Op het moment van schilderen ontstond er iets, een moment van aandacht naar de ander en terug. Dat moment probeerde ik vast te leggen in een portret. Eerder een impressie dan per se een gelijkenis. Het was elke keer een nieuwe ontmoeting en nooit saai. *Contact maken via het beeld.*

Hoe heb je het ervaren?

Ik vond Kop & Pui heel bijzonder om te doen. In relatief korte tijd heb ik zoveel mensen ontmoet en geschilderd! Ik kan nu niet door de straat fietsen zonder de hele tijd mensen te herkennen en te worden aangesproken of begroet. Ik vind het vooral leuk dat ik zoveel verschil-

lende ondernemers heb weten te bereiken. Van winkels en de avondwinkel tot de horecamensen en kunstenaars. Iedereen deed mee en was enthousiast. Ik communiceerde met mensen over kunst, die normaal gesproken nooit over kunst praten. Je bent de hele tijd aan het kunst beschouwen met elkaar. Iedereen kan reageren op een beeld. De een vindt het mooi, de ander vindt het lelijk, maar er ontstaat een gesprek. Daar gaat het project voor mij over. Het gaat vooral over kijken. *Mensen anders laten kijken.*

Ps. In het midden van deze krant vindt u een bijlage met al mijn koppen. De portretten zijn gerangschikt op chronologische volgorde. Met de kaart kunt u de portretten makkelijk terug vinden in de straat.

www.baldegunda.com
Facebook Baldegunda Duin
#kopenpui #baldegunda

Hun succes begon in de Jan Eef

Deze drie ondernemers begonnen hun eerste zaak in de Jan Evertsenstraat. Inmiddels zijn ze alweer een paar stappen verder. Journalist **Sara Luijters** interviewde de eigenaren van **De Balkonie**, **Bar Baarsch** en **White Label Coffee**.

Friederike Joppen (43), eigenaar van De Balkonie

'Zeventien jaar lang was ik juf bij het basisonderwijs. Ik was toe aan iets anders. Ik woonde in West en het was de tijd dat Geef om de Jan Eef actief was om de buurt aantrekkelijk te maken voor nieuwe ondernemers. Aangestoken door hun enthousiasme besloot ik dat ik mee wilde doen.

Het idee lag toen al een tijdje op de plank. Ik wilde een winkel beginnen met spullen en planten voor het balkon. Ik maak zelf altijd veel werk van mijn balkonnetje, maar voor de inrichting ervan kon ik eigenlijk alleen terecht bij de grote tuincentra aan de randen van de stad. Maar daar verkopen ze vooral loungesets en tuinplanten.

Eind april 2015 opende ik De Balkonie, ik stak er al mijn spaargeld in. Precies het juiste moment bleek achteraf, want in die tijd werd groen in huis en op het balkon net populair onder millennials.

In het begin werden we door de oudere buurtbewoners met argwaan bekeken. 'Niet weer zo'n hipstertent', klonk het. Gelukkig kwamen zij ook al snel over de vloer, voor een praatje en een plantje. Naast planten ver-

kopen we ook tuinboeken en accessoires en je kunt tegen een kleine vergoeding je oude plantenbakken opnieuw door ons laten beplanten. Voor een tientje vind je al een leuk cadeautje. Als je in West een winkel hebt, wil je er ook eentje in Oost, vond ik. In februari 2018 heb ik een tweede winkel geopend in de Javastraat in de Indische Buurt. De Javastraat is groener en de stoepen zijn er breed. Mensen komen er echt flaneren. Je kunt er de hele dag rondhangen voor ontbijt, lunch en winkelen met cocktails toe. De Jan Eef is een drukke verkeersader, er is veel beton, het is grijs, sommige panden zijn opgeknapt, andere niet. Toch is de sfeer onderling goed. Er zitten veel leuke ondernemers, met wie ik goed contact heb, zoals Lykke, Knotsknetter, Bar Baarsch en T's Teabar. Zolang de huur normaal blijft, blijf ik gewoon in West, waar het is begonnen.'

Hoe was het om geschilderd te worden?

'Ik vond het leuk om te ervaren hoe Baukje mij met een paar penseelstreken herkenbaar op papier wist te krijgen. Mooi ook hoe zij met haar project helpt de Jan Eef positief op de kaart te zetten.'

4

Opzet aquarel portret van Friederike

Reinout zit model in Bar Baarsch

85

Reinout Ezinga (36), eigenaar van Bar Baarsch en penningmeester van de winkeliersvereniging van de Jan Evertsenstraat

'Eind oktober ben ik gestopt met Bar Baarsch. Ik kreeg een voorstel dat te goed was om af te slaan. Maar het was ook tijd voor iets anders, en ik wil ook meer tijd aan mijn gezin kunnen besteden. Na Bar Baarsch opende ik nog twee zaken: Vrijdag en Weesper, dat ik ook net heb verkocht. Meer recent zijn IJver in Noord en TapKabinet in de Pijp. Ik kom uit een horecafamilie en een eigen zaak hebben was van jongs af aan mijn droom.

Toen ik negen jaar geleden met Bar Baarsch begon, waren Zürich en Radijs er ook pas. De samenstelling van de buurt was toen net aan het veranderen, de buurt werd meer divers en er was behoefte aan lokale horeca. De afgelopen jaren is er veel veranderd, de buurt is bruisender geworden, op straat is het levendiger en veiliger. Het is goed voor het café dat het straks weer gerund wordt door een ondernemer die er ook zelf staat. Daar

had ik geen tijd meer voor. Ik kon niet meer de liefde geven die de bar nodig heeft. De overbuurman, eigenaar van Visbar Beet in Oost, neemt het stokje van me over. Hij was een klant en heeft binding met de buurt. Het café is bij hem in goede handen.

Er ligt hier wel een stuk emotie: in de Jan Eef is het voor mij allemaal begonnen. Ik heb er een prachttijd gehad. Ik heb altijd keihard gewerkt en ik ben er trots op dat het gelukt is een eigentijds buurtcafé neer te zetten, waar iedereen zich thuis voelt. Ik ga het zeker missen om met mijn zoontje van twee in het weekend binnen te lopen voor pannenkoekjes. Wel blijf ik als penningmeester van de winkeliersvereniging actief in de buurt. Ik heb nu wat meer tijd om mij met maatschappelijke zaken bezig te gaan houden en daar heb ik heel veel zin in.'

Hoe was het om geschilderd te worden?

'Baukje schildert snel en impressionistisch. Ik was verbaasd hoe goed het portret lijkt.'

Elmer Oomkens (34) van White Label Coffee

'In 2014 zijn Francesco Grassotti (34) en ik met White Label Coffee begonnen in de Jan Eef, omdat het voelde als een plek met veel ontwikkeling. De straat had ook een fijne winkelstraatvereniging, die met ons meedacht en actief geholpen met het benaderen van de eigenaar van het pand waar we sindsdien zitten. De buurt heeft ook een leuke mix van bewoners en een lekker rauw randje.

Wij wilden 'echte' koffie serveren. We hebben een fascinatie voor koffie en de koffiebarcultuur en die delen we graag met onze gasten. De keuzes die we maken staan altijd dicht bij onszelf. In het begin was het meestal heel rustig in de zaak. Nu is het eigenlijk altijd vol en druk. Dat is heel bijzonder om te zien. Laatst kregen we een mooi compliment van een vaste klant, die zei dat het steeds drukker wordt, maar ook steeds persoonlijker. Dat heeft te maken met hoe we met elkaar omgaan,

met de mensen die bij ons werken en de gasten. We versterken elkaar.

Begin 2019 openden we Schuurmanoomkensgrassotti op de Overtoom. Naast een koffiebar is het ook een restaurant in de avond. Oud-West is anders, de buurt is netter, een stuk meer gegentrificeerd, maar de sfeer daar is ook heel fijn. De Overtoom is minder een winkelstraat dan de Jan Eef maar bij ons komt eenzelfde soort publiek binnen: mensen met een voorkeur voor een persoonlijk gevoel.

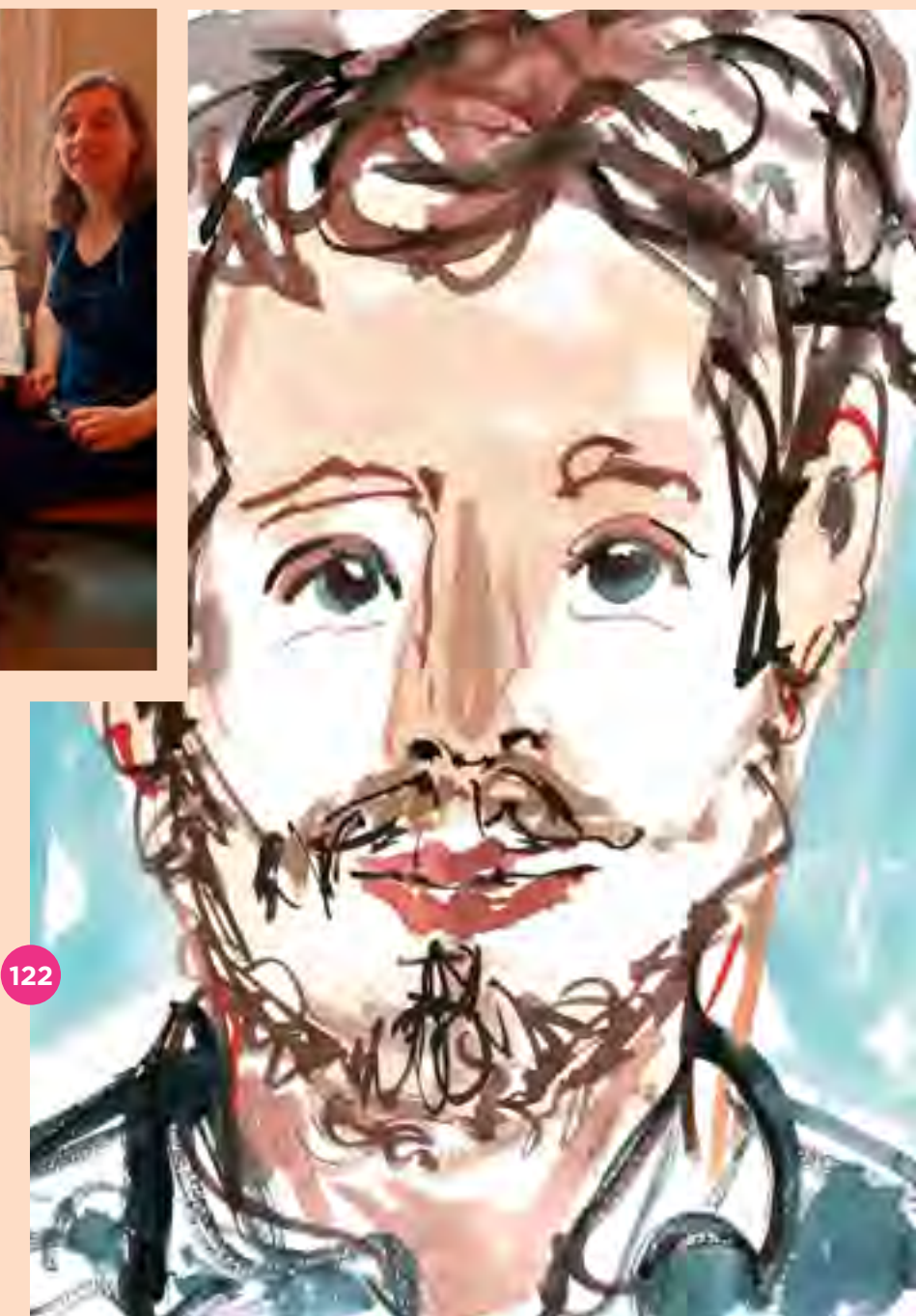
We zijn tevreden met de drie bedrijven die we nu hebben: een branderij en twee horekazaken. Wel hebben we het soms over een plek in Noord-Frankrijk, waar we eventueel ook wijn kunnen verbouwen. Dat zou vooral een project zijn om buiten bezig te kunnen zijn. Maar eigenlijk ligt alles nog open, dat is de precies basis van waaruit we graag werken.'

Hoe was het om geschilderd te worden?

'Grappig!'

Elmer geschilderd in zijn tweede zaak Schuurmanoomkensgrassotti op de Overtoom.

122

We schreeuwen **moord en brand** als er winkels verdwijnen ten koste van mega-winkels en online winkelen. Maar de consument is **niet consequent**. Want we willen wel die spreekwoordelijke boekwinkel of schoenenwinkel in de straat, maar dan moeten we er wel naartoe gaan vindt **Martine de Vente**.

Ode aan de buurtwinkel

‘**W**il je dat Knutsel Frutsel blijft bestaan? Loop binnen. Kijk. Vraag. En koop hier!’ De eigenaresse van de speelgoedwinkel bij het Hoofddorpplein laat er geen twijfel over bestaan. Online shoppen is de doodsteek voor deze winkelier, die te boek staat als ‘Beste Speelgoedwinkel van Nederland’. De klant komt kijken, maar koopt niet. Die zoekt uit wat hij leuk vindt, en bestelt vervolgens online. En dat is niet goed voor de winkel, want die verliest omzet en moet op den duur het loodje leggen. Dat willen we natuurlijk niet. We waarderen het namelijk altijd heel erg als er in een winkelstraat leuke win-

kels zijn. Als je vraagt naar wat mensen graag willen zien in een winkelstraat, dan hoor je al gauw dat ze graag een cadeauwinkel willen of een kledingwinkel (liefst vintage) en –o ja- als het kan ook graag nog een biologische groenteboer. En als we dan toch bezig zijn: kan er geen Hema komen? En een boekwinkel?

Verdriet in De Pijp
Buurtbewoners worden vaak verdrietig als er winkels verdwijnen. In De Pijp gebeurt dat in een rap tempo. In korte tijd stopten er twee ijzerwaren winkels. De buurt hilde, want waar moesten bewoners nu dan heen als ze aan het klussen waren en een schroefje nodig hadden?

Maar van een paar piefjes en palletjes per dag kun je geen winkel runnen. Want voor de rest van de spullen gaan de klanten liever naar de Gamma. Als je wilt dat die goede ijzerwarenwinkel op de hoek blijft bestaan, voor het geval je –zoals ik laatst- een verloopstukje nodig hebt voor de kraan. Zo’n winkel als De Vijl bijvoorbeeld, waar de mannen meteen weten wat je bedoelt als je een foto op de telefoon laat zien van het euvel waarvoor je een oplossing zoekt. Koop er dan ook meteen je verf en kwasten, in plaats van met de auto naar de Gamma en Praxis te racen, omdat het daar misschien wel goedkoper maar niet per se beter is. Of ga

hiervoor naar De Pijshamer, die heerlijke volgestouwde winkel met alles wat je maar nodig kunt hebben voor je huishouden. Daar kan geen bouwmarkt of Action tegenop.

Fietsenmaker
Hetzelfde geldt voor de andere winkels. Natuurlijk is zo’n Swapfiets handig. Maar dan weet je wel dat op den duur die aardige fietsenmaker op de hoek niet meer kan bestaan, omdat Swapfiets en niet hij jouw banden plakt en wielen vervangt. Maar het is wel onhandig als hij er niet is als je op enig moment snelbinders nodig hebt, of als je zo’n Swapfiets toch niet zo fijn vindt rijden en iets anders wilt. Of als je

geen fietspomp thuis hebt, maar wel altijd je band oppompt met de Jumbo die jouw lievelingsfietsenmaker buiten aan de ketting heeft staan. En als er een schroefje uit je bril is gevallen, het heel fijn is dat ze bij Spannet & Co om de hoek die bril in een handomdraai hebben gemaakt en gepoetst. Natuurlijk zijn ze bij Ace & Tate en Polette ook heel lief en kunnen ze ook ogen meten. Maar ze gaan echt niet zoals de mannen van Spannet met onderdelen van een bril uit hun onuitputtelijke voorraad jouw bril repareren, omdat jij zo stom was om erop te gaan staan. En als je dan klaarstaat met de pinpas, dan zeggen ze dat je die snel weer moet wegstoppen.

Zalando
Daar denk ik altijd aan als ik weer eens naar Zalando surf om een nieuwe Lois spijkerbroek te bestellen, in plaats van bij Roos en Eef te kijken of die hem ook niet op voor-

raad hebben. Of wanneer ik bij kleertjes.com dat truitje wil bestellen dat ik eerder bij Adri van Knotsknetter heb zien hangen. Ga inderdaad langs bij je buurtwinkels en koop daar. Zodat zij niet –zoals Knutsel Frutsel- de etalage hoeven dicht te plakken met een noodkreet. En dan hebben we het in de Jan Eef met al die leuke winkels ook nog eens heel erg goed. Want je kunt als Baarsjesbewoner om de hoek prima slagen voor een cadeau-tje en ondergoed en een koekenpan. Laten we er met z’n allen voor zorgen dat de winkelstraat dan ook zo blijft, of liever beter. Want hoe meer leuke winkels, hoe meer keuze wij weer hebben en blijven kopen. En wie weet komt dan ooit nog wel die Hema in de straat. Of die boekwinkel.

Mentaliteitsverandering
Maar ik ben de laatste die zou toegeven dat dit niet ingewikkeld is. Online bestellen is namelijk zó ont-

zettend makkelijk. Zeker als je op je scherm de hele dag allerlei leuks om te kopen voorbij ziet komen. Misschien is het dan tijd voor een mentaliteitsverandering. Dat je je slecht gaat voelen van een bestelling op Bol.com. Net zoals met de auto gaan, in plaats van op de fiets. Witbrood eten in plaats van volkoren. Of ondanks al je goede voornemens toch niet naar de sportschool gaan. Zodat je je van shoppen in eigen straat het gevoel gaat krijgen iets goeds te doen.

Martine de Vente is, samen met Richard Mooyman, hoofdredacteur en oprichter van De Westkrant, het buurtmedium van Amsterdam-West.

‘...van een paar piefjes en palletjes per dag kun je geen winkel runnen...’

Martine wordt geportretteerd in de tuin van Midwest

Een **mooie, levendige stadsstraat** op de route naar Dam of Slotterplas. Dat is wat de Jan Evertsenstraat op weg naar **2025** volgens plannenmakers moet worden. Een tof plan, vindt buurtbewoner en Retail-adviseur **Rupert Parker Brady**. Hij legt uit hoe het in elkaar zit.

Het leven kan alleen maar mooier worden in De Baarsjes

Berlage zou dik tevreden zijn geweest over zijn creatie Mercatorplein, die het icoon is van het stoere stadskwartier De Baarsjes. Met 35.000 inwoners bruist het er van levenslust en woongenot. Zolang ik hier sinds 2008 woon met mijn gezin, heb ik de buurt zien veranderen. In de jaren negentig werd De Baarsjes nog bestempeld als een probleemwijk met straten waar je 's avonds beter niet kon komen. Vandaag is het groeten, genieten en ontmoeten in een rijke multiculturele wijk die qua ontwikkeling wordt vergeleken met Soho in New York. Politici en plannenmakers noemen zo'n gentrificatieproces graag een metamorfose. Ach, de transformatie van ruig en armoedig drugsdealwalhallen naar een koopkrachtig hipsterparadijs vol Urban Arrow bakfietsen, heeft wel wat tweegebracht. De oorspronkelijke bewoners zouden zich ver-

weesd voelen. Gelukkig heeft De Baarsjes een geheel eigen thuis-in-eigen-wijk gevoel behouden.

Rauwe grootstedelijke dynamiek
Natuurlijk zijn er nog drugs-handel, plofkraken, criminele afrekeningen en hangjongeren. Deze overheersen gelukkig het imago van De Baarsjes minder dan vroeger. De rauwe grootstedelijke dynamiek blijft weliswaar aanwezig in het straatbeeld, maar het is allemaal wat saaier en veiliger geworden. Het betekent dat je niet alleen brave flexitariërs ziet die een Oatly flatwhite en roze meringue van Stach nuttigen achter hun laptop. De mix is zo aantrekkelijk. De gevleugelde uitspraak 'Zorg goed voor de stad, en voor elkaar' heeft veel lading in deze buurt. Het Mercatorplein is niet voor niets verkozen tot hangplek voor het kunstwerk dat is opgedragen aan oud-burgemeester Van der Laan. Hij ging er bij

leven prat op in de buurt te hebben gewoond. Iedereen die hier woont kent zijn uitspraak: 'Ach flikker toch op, ik woon in De Baarsjes. Waar woon jij?!' Het is een kwestie van tijd dat er een straat in de buurt vernoemd wordt naar de oud-burgemeester. Wellicht komt een dergelijk eerbetoon er wel, als de Jan Evertsenstraat rond het 750 jarige bestaan van Amsterdam in 2025, uit zijn schulp kruipt en een volwaardige woonstraat wordt van 1,4 kilometer lang. Er liggen al acht jaar grootse plannen op tafel om het westelijke deel van deze straat, voorbij het Mercatorplein richting de Slotterplas, waar weinig woningen zijn en het woongenot tegenvalt, te revitaliseren. Dat is goed nieuws voor de buurt. Hopelijk zullen hierdoor nog meer leuke ondernemers en concepten zich de komende vijf jaar vestigen in het westelijk deel van de Jan Eef. Deze positieve ontwikkeling gaat de verbinding versterken tussen gebieden die

150

'...Berlage zou dik tevreden zijn geweest over zijn creatie Mercatorplein...'

nu al zeer levendige verblijfs- en ontmoetingsplekken zijn. In het gebied liggen drie potentiële bouwlocaties, die relatief snel tot uitvoer kunnen worden gebracht met in totaal 3200 woningen. Deze komen in vier deelgebieden: tennispark Slotterplas, de busgarage van het GVB, OLVG West en omgeving en in het 'Mercatorpark', het gebied tussen de Orteliuskade en de Jan van Breemenstraat. De eerste nieuwe bewoners kunnen begin 2023 in hun appartement. De GVB-remise en de voormalige LTS aan de Jan van Breemenstraat - nu broedplaats en club De School - blijven behouden. Met alleen nieuwbouw en herontwikkeling is de levendige stadsstraat nog niet meteen een feit. De plannenmakers willen niet alleen een interactief, stedelijk milieu waar je hoofdstedelijk en rustig kunt wonen met de dynamiek van de stad om de hoek. Ze willen

ook een mooi ingerichte openbare ruimte en voorzieningen die voor levendigheid zorgen, dag en nacht.

Oranje Loper
Een voorbode voor wat er komen gaat, is het project Oranje Loper waarbij vanaf 2020 negen bruggen en straten van Raadhuisstraat tot Mercatorplein worden aangepakt. Het kan niet anders dan dat deze hersteloperatie de opmaat is naar het realiseren van de groeiambities van de Jan Evertsenstraat richting de Slotterplas. Mooi om te zien dat de entree van het Rembrandtpark al op de schop is gegaan. Wat veel mensen zich niet realiseren, is dat twee gemeentelijke monumenten in de Jan Evertsenstraat buiten de Ring A10 het stadsbestuur dwingen om in beweging te komen. De voormalige Huygensschool (nu Vliegbasis Huygens) en Voermanstrook met de monumentale Knijptijzerpanden vormen in de taal van

stedenbouwkundigen 'een waardig naoorlogs ensemble aan de radiaal van Dam tot Plas als rijk cultuurhistorisch lint, met het Paleis op de Dam, de Westerkerk, het Mercatorplein en de Noord-oever van de Slotterplas als architectonische en stedenbouwkundige iconen'. Er ligt een mooie belofte op tafel die tot uitvoer moet worden gebracht. En als we toch bezig zijn met vernieuwen, dan zouden een metrohalte aan de zuidzijde van de Jan Evertsenstraat en een NS halte 'Slotterplas' heel gewenst zijn. Bovendien zouden die zorgen voor meer aansluiting bij Nieuw-West. Het leven kan dus alleen maar mooier worden in De Baarsjes.

Rupert Parker Brady is concept strateeg en adviseur op het gebied van retail, brands en cities. Hij woont en werkt in De Baarsjes.

Drie 'instituten' in de Jan Evertsenstraat

Wie tien of twintig jaar geleden voor het laatst door de Jan Evertsenstraat liep, zal de straat **niet meer herkennen**. Veel winkels zijn verdwenen en er kwamen evenveel winkels en horeca voor terug in de plaats. Sommigen bleven en zitten er al heel lang. Journalist **Sara Luijters** interviewde drie 'instituten' uit de Jan Eef over waarom zij altijd zijn gebleven.

Rob Woerdman (64) en dochter Denise (36) van FotoLabKiekie

Rob: 'Dertig jaar geleden nam ik de fotowinkel over van mijn oom. Destijds zaten we nog op de hoek van de Orteliusstraat. Ik was heel blij en trots toen we vijf jaar later naar een winkelpand onder de luifel in de Jan Evertsenstraat konden verhuizen. Destijds was het een mooie winkelstraat. Helaas namen niet veel later de winkels alles over. De moord op juwelier Fred Hund was een enorme klap voor de buurt.'

Denise: 'Op mijn achttiende durfde ik nauwelijks alleen van de winkel naar Dirk van den Broek om de hoek te lopen. Er is de laatste tijd gelukkig heel veel veranderd, mede door de enorme inzet van Geef om de Jan Eef. Het

interieur FotolabKiekie

straatbeeld is nu veel meer divers geworden door de leuke cafés. Het winkelaanbod zou ook nog wel iets meer gemengd mogen zijn. Toen mijn ouders hier begonnen, had je in de straat nog een mooie schoenenwinkel en een Bruna. Dat soort dingen ontbreekt nog.' Rob: 'In het begin waren we nog een ouderwetse fotozaak. We verkochten camera's en fotorolletjes, ontwikkelden en drukten af en maakten pasfoto's. In 2003, toen de inkjetprinter opkwam, zijn we ons gaan richten op het digitaal printen van foto's. De naam veranderde van Kiekie naar Kiekie Lab, een professioneel fotolab. Analoge fotografie is nu weer hip. We zijn nog een van de weinige zaken waar fotorolletjes worden verkocht.'

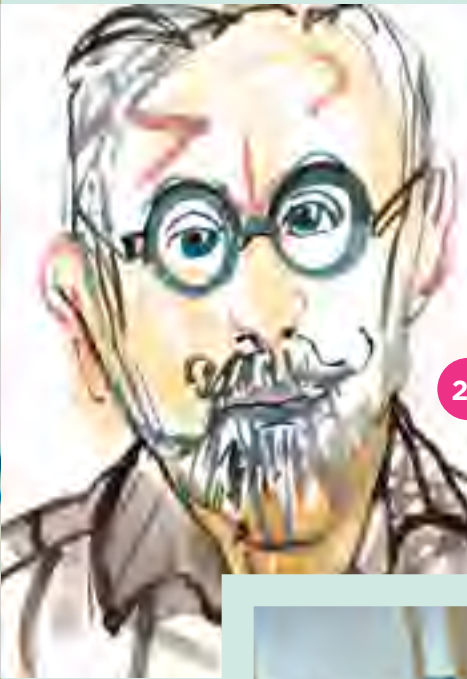
Denise: 'Vrijwel alle bekende fotografen in de stad laten hun werk bij ons printen. Van Marc de Groot en Paul Bellaart tot Koos Breukel en Kadir van Lohuizen. Vanuit hier is het fotografiemagazine Kiekie gestart. Dat is uitgegroeid tot een bedrijf op zich.' Rob: 'Of we in de Jan Eef kunnen blijven is nog even de vraag want we zijn uit ons jasje gegroeid. Elke centimeter in het pand wordt nu benut. Het idee is dat Denise uiteindelijk de zaak van mij en mijn vrouw gaat overnemen.'

Hoe was het om geschilderd te worden?

Rob: 'Baukje was heel enthousiast. Ik vond mezelf niet echt lijken, maar ik herkende alle andere ondernemers wel meteen.'

22

23

Jan in zijn winkel Spannet & Co

Marina Knaap (52) eigenaar van De Prijs-hamer

'Ik ben opgegroeid in West en ken de buurt goed. Jarenlang had ik een kraam op de Vespuccimarkt, met een soort winkel van Sinkel. Toen de markt ophield te bestaan, heb ik in 2000 de winkel geopend. De klanten van de markt bleven komen, de oudste is 85 jaar. Ik heb in negentien jaar een boel meegemaakt. Toen ik begon was de buurt er slecht aan toe. Veel ondernemers gingen failliet, er kwamen kappers en belwinkels voor terug, er was veel criminaliteit en winkels werden overvallen. Ik heb me vaak onveilig gevoeld in die tijd en ik heb vaak gedacht: 'Ik stop ermee'. Toch heb ik het overleefd. Ik heb altijd kunnen teren op enthousiasme en de leuke reacties van de klanten. De laatste jaren is er heel veel ten goede veranderd in

de buurt. De huizen zijn opgekapt en verkocht aan jonge gezinnen en werkende stellen. Ook die komen allemaal in de winkel voor een verfkwas, een emmer of een stekkerkje. Bij ons wordt iedereen met persoonlijk advies geholpen. Mensen verlaten de winkel enthousiast en komen altijd weer terug. De buurt en de straat voelen nu honderd keer veiliger, zoals het lang geleden ook was. Er zijn een aantal leuke winkels bijgekomen en er is veel gezellige, goede horeca. Toch zou een boekenwinkel, een parfumerie en een schoenenwinkel de straat nog aantrekkelijker maken voor mensen uit de buurt, om hier ook te komen winkelen. Zodat ze op zaterdag niet de stad in gaan. Hopelijk gaat dat er nog van komen. Ik werk al sinds mijn zestien. Inmiddels zou ik wel willen stoppen. Ik hoop van harte dat er over een paar jaar iemand is die het concept van

Gijs Vermeer en Jan van Pelt (en Hans Meijer) van Oogoptiek Spannet & Co.

Gijs: 'Van alle winkels zit deze het langste in de Jan Evertsenstraat. Meneer Spannet opende de oogoptiek in 1927. Ik werk er sinds 1972 en in 1987 hebben Jan, Hans en ik de winkel overgenomen. We hebben alles meegemaakt: oude Amsterdamers die massaal verhuisden naar Almere en Lelystad, de komst van de allochtone bevolking, huisbazen die de panden verwaarloosden, winkeliers die vertrokken, inbraken, junks.' Jan: 'Het dieptepunt was in de jaren negentig, toen was er veel criminaliteit. Ik ben nog eens achter zo'n gastje aangegaan die met de kassa onder zijn arm de Admirallengracht op rende. Ik was hardloper en dat had 'ie snel door, dus hij gooide de kassa weg.

Begin jaren tachtig gingen de zonnebrillen opeens ont-

zettend hard, maar dat zagen we niet in de verkoopcijfers terug. Ach ja, het hoort er allemaal bij als je een winkel hebt in Amsterdam.' Gijs: 'We hebben ons ondanks alles nooit onveilig gevoeld en we hebben er ook nooit over gepekerd om te vertrekken. We zijn een winkel voor iedereen in de buurt, voor alle leeftijden en culturen.' Jan: 'Het leukste is het contact met de mensen, dat het zakelijke overstijgt. We hebben met veel klanten een vriendschappelijke band opgebouwd. Net kwam er weer een klant binnen met een appeltaartje.

De buurt is heel levendig en gemengd. Er leven wel 120 culturen vreedzaam naast elkaar. Dat is toch wel typerend voor de Jan Eef. Er wonen ook steeds meer jonge mensen en dat is goed voor de buurt. Alleen de jongeren van nu denken oeverloos lang na over het kiezen van een montuur; er moeten

eerst selfies gemaakt worden en er wordt eindeloos overlegd met het thuisfront. De makkelijkste klanten waren de oude Jordanezen, die destijds in West gingen wonen. Ze besloten snel en vertrouwden ons; als we maar kwaliteit leverden. Die mensen zijn inmiddels allemaal overleden of zitten in het verzorgingstehuis.' Gijs: 'Over onze opvolging wordt nu voorzichtig gesproken, maar één ding staat vast: de winkel blijft. Over zeven jaar bestaan we honderd jaar en dan zitten we nog steeds in de Jan Evertsenstraat!'

Hoe was het om geschilderd te worden?

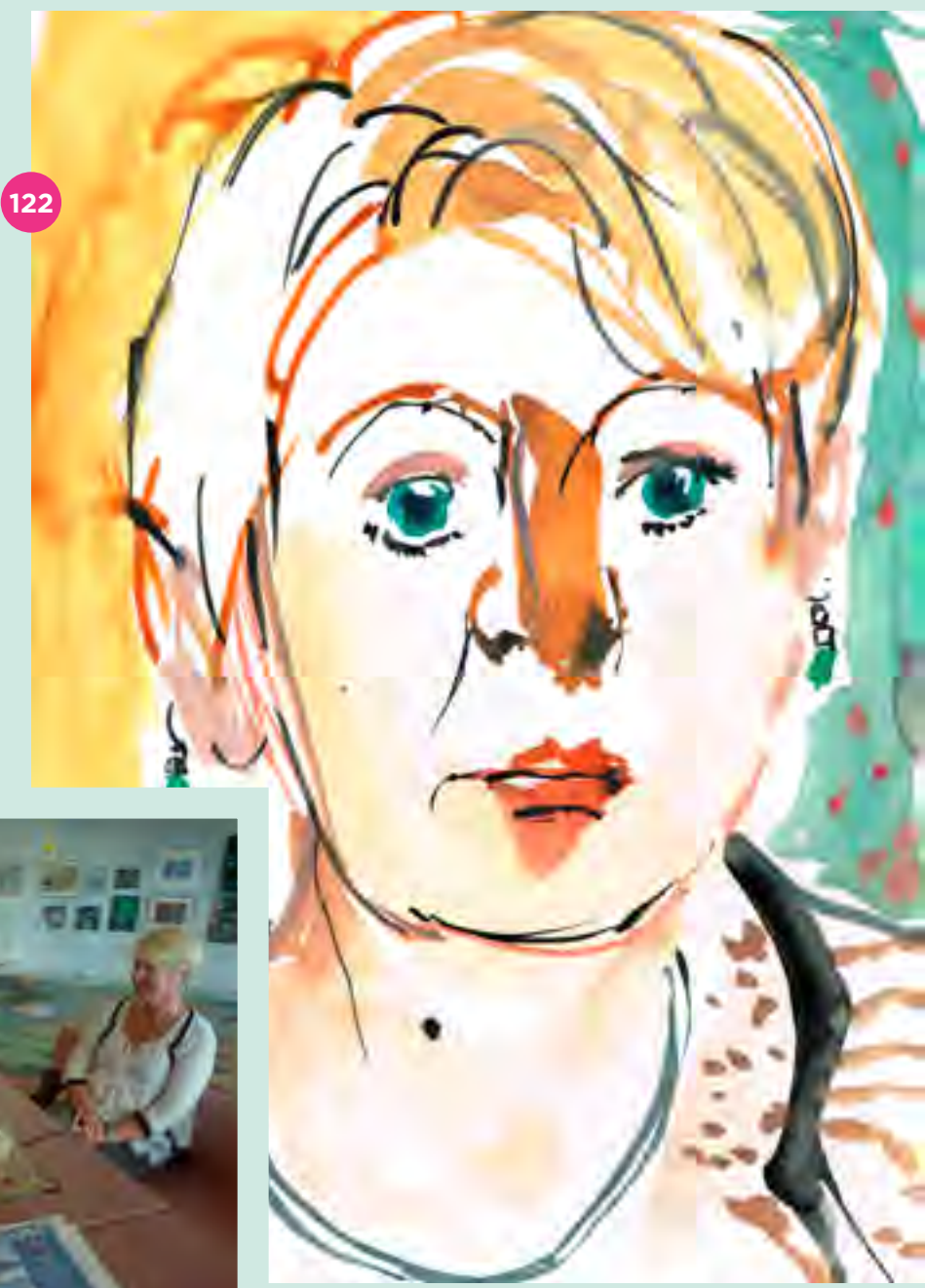
Jan: 'Ik schilder zelf ook, als hobby. Dit was de eerste keer dat ik poseerde. Ik vond het heel leuk en heb het portret meteen gekocht.' Gijs: 'Ik vond het heel knap hoe Baukje met een paar streken een goed likkend portret wist neer te zetten.'

De Prijs-hamer wil voortzetten en de winkel van mij wil overnemen. Bij deze is dit dus een oproep.'

Hoe was het om geschilderd te worden?

'Het contact was heel ontspannen. Ik vond het heel bijzonder hoe Baukje mijn innerlijk er in zo'n korte tijd uit wist te halen.'

Marina wordt geschilderd in Kop & Pui pop-up

122

Bekeken en geschilderd door Baukje (Baldegunda). Hoe is dat?

Door **Marie-Louise Boel**

Bekeken worden door Baukje is GEZIEN worden. Het is erkenning, herkenning en dat vond ik heel fijn en bijzonder. Het is een ontmoeting. Gelijkwaardig. Natuurlijk is het voor mij en haar een onzekere onderneming. Hoe ga ik er uit zien? Maar toen Baukje bij me langs kwam en zei: ‘...jij hoort ook bij de actieve ondernemers rond de Jan Evertsenstraat...’, toen voelde ik me ook heel vereerd. En zei ja.

Ik vertrouw Baukje. Ik vind haar een goede kunstenaar. Ze heeft een bijzondere stijl. Krachtig zonder te stevig te zijn. Haar portretten zijn schetsen. Niet realistisch als exacte gelijkenis, maar realistisch als de sfeer, de persoon die Baldegunda ziet. Een interpretatie die intrigeert. Omdat je als toeschouwer de herkenning gaat zoeken. Wat herken je dan? Niet zozeer de persoon als wel de uitstraling ervan. Knap. Op 23 januari dit jaar zette Baukje haar transportfiets voor het grote raam van de MLB galerie. Diverse tassen worden naar binnen gesjouwd. Het gaat beginnen. Ik geloof dat we wel 2,5 uur bij elkaar gezeten hebben. Baukje en ik kletsen altijd heel veel. Over van alles en nog wat. Veel humor. En ondertussen kijkt ze me aan, ernstig door die grote donkere bril. Onderzoekend. Zoekend naar de essentie van de vormen en kleuren van mijn gezicht. Wat ziet ze?

Met haar mooie donkere stem maakt ze mij deelgenoot van haar gedachten tijdens die zoektocht. Heel vertrouwenwekkend vind ik dat. Ik kijk mee. Ik hoef gelukkig niet stil te zitten. Haar brede vochtige aquarelkwest zet de eerste contouren op. Met kleinere kwasten en zachtere kleuren volgt de rest. Ze maakt vlakken. Diepte en sfeer. Die bril zonder randjes. Lastig! Ze is niet gauw tevreden. Ze vraagt mijn mening over mijn afbeelding. Na 3 pogingen is het klaar. Ik sta er stevig en streng op. Een kant van mij die ik heb en die ik kennelijk die middag aan Baukje liet zien. Op 23 maart dit jaar richten we vervolgens een expositie in van 30 koppen bij mijn huisartsen, de huisartsenpraktijk Bon Aire. Ik ben heel blij dat ze dat wil doen. ‘Baukje bij de Dokters’ hing daar tot eind mei. Ik ook.

13 oktober 2019

Klein geluk in de Jan Eef

Door **Guus Luijters**, schrijver

Wij waren van de Bos & Lommer. Toen een frisse nieuwbouwwijk met een winkel op iedere straathoek. Op onze kruising, die van Esmoreit en Marieken van Nimwegen had je schoenmaker Buur, kolenboer Heezik, de Spar van Pas en een sigarenboer. Verder had je in de onmiddellijke nabijheid nog een kaasboer en een snoepwinkel annex ruilbibliotheek, een kapper, een kousenophaler, een groenteboer, een drogist, een slager en een bakker. Maar dat was allemaal voor erbij, voor echte boodschappen gingen we naar de Bos en Lommerweg. Mijn moeder was dol op de Bos en Lommerweg, maar de Jan van Galenstraat, aan de andere kant van het nog niet bestaande Erasmuspark dat wel al op de kaart stond, vond ze niks. En de Jan Eef weigerde ze te betreden. Onbegrijpelijk, want de Jan Eef was toen, en we hebben het over lang geleden, al prachtig. Ik ging er wel eens in het geheim naar toe. Als ik uit het Sportfondsenbad kwam, waar we naar de meisjes

van de Zwemvereniging Admiraal de Ruijter (ZAR) in hun strakke zwarte badpakken hadden gekeken, of als we naar de West-End waren geweest, voor een film van Abbott en Costello. Je kwam dan langs snackbar Marja, van ‘Zij die het weten/ komen patat friet bij Marja eten.’, en als je dan buiten kwam met je frietje van een dubbeltje strekte de eindeloze Jan Eef zich uitnodigend voor je uit, tot de torens van het Mercatorplein aan toe. Als het regende liep je er droog en je had er alle winkels van de wereld, ook hele rare, winkels die zichzelf Bazaar noemden bijvoorbeeld en winkels waar je zelf de dingen pakken mocht die je hebben wilde. Als jongen vond ik de Jan Eef iets exotisch hebben en als oude man vind ik dat nog. Alles is er hetzelfde maar toch anders. Als ze er een dak op zouden zetten, had je een Bazaar, zoals in Istanbul en Jeruzalem. Maar er is toch een dak, zult u zeggen, en zo is het. Als ik onder een van die daken, op weg naar De Prijskamer of Aladdin’s Notenhoek, Istanbul of Kwakman een leeftijdgenoot tegenkom, knikken we naar elkaar. ‘Bos en Lommer?’ zegt die leeftijdgenoot dan. Ik knik en zeg: ‘Kinkerstraat?’ Waarop we allebei onze weg vervolgen, domweg gelukkig in de Jan Evertsenstraat.

Zelf (kruiden) boter maken

Door **Hiske Sterk**

Dit heb je nodig

0,25 liter slagroom (zo vers mogelijk)
Ijsklontjes
Een schone pot met goed sluitende deksel
Een zeef
Een stukje kaasdoek of een schone theedoek

Extra

Verse kruiden, wat eetbare bloemen uit de tuin, wat citroenschil en zeezout om je boter een lekker smaakje te geven.

Zo maak je het

Giet de room in de pot en doe het deksel erop. De pot moet ongeveer halfvol zijn. Schud de pot net zo lang tot de room is geschild in 2 delen: boter en karnemelk. Houd de zeef boven een kommetje en giet de pot leeg in de zeef. De karnemelk in het kommetje kun je drinken.

Doe wat ijsklontjes in een kom en vul bij met water. Leg de boter in het ijswater en kneed hem een paar minuten. Als het water troebel is haal je de boterklont eruit en vul je de kom met nieuw ijswater. Doe de boter weer terug en kneed weer. Herhaal dit tot het water helder is.

Leg de boterbal op een schone doek en druk het vocht er voorzichtig uit. Hoe minder vocht hoe beter.

Je boter is klaar!

Meng nu met wat gehakte groene kruiden, wat eetbare bloemen, een beetje citroenschil en wat zeezout. Maak er een mooi balletje van. Eet met stokbrood.

Margot verhoeven geeft een workshop portret tekenen tijdens de presentatie op 9 november vanaf 14.00 uur in MidWest

